

S5 OBALNI

Številka 2, Letnik XI
Februar, 2007

GLASILO RK JADRAN S59CST in

RK PIRAN S59HIJ

Glasiło obalnih Radioamaterjev

Uredniški odbor S5 Obalni

Glavni odgovorni
urednik in urednik rubrike
tehničnih člankov:
Gregor, S53RA

Urednik informativnih
prispevkov:
Vater, S51VI

Direktorica ekspedita:
Danijela, S57NKI

Tehnični urednik in
polom strani:
Vanja, S59AV

Tisk: Rudi, S58RU

<http://fpp.hamradio.si/s5obalni/>

stran ureja:
Anka, S57ONE

Nekega četrtkovnega večera sem si s spisa prenesel in ogledal video posnetek nedavnega posveta radioklubov. Kljub dolžini skoraj štirih ur sem za računalniškim ekranom vztrajal prav do konca. Po eni strani mi je žal, da nisem videl predstavnika piranskega radiokluba (sicer je bil tam Ivo, S54A, a bil je v vlogi predsednika ZRS), saj menim, da bi se bil vsak klub dolžan odzvati na povabilo (tudi sicer je bilo število zastopanih klubov razmeroma nizko). Po drugi strani pa se mi je v videni debati zdelo, da ni bilo povedano oz. predebatirano nič novega, oziroma večinoma nič takega česar že skoraj "na pamet" ne bi mogel napovedati. Spodbudna stvar pa je nekako bila, da so se vsi prisotni strinjali, da Zvezo - tako ali drugačno - nedvomno potrebujemo. Moje osebno mnenje je sicer, da so takšni posveti kljub vsemu koristni - morda bi lahko le večjo težo dali predlogu Rudija, S58RU, da postanejo sklepi takih posvetov tudi nekako zavezujoči (torej bi v bistvu lahko namesto posveta sklicali kar izredno skupščino). Odločanje o ključnih stvareh (torej tudi takih, o katerih UO ne more) le enkrat na leto, na redni letni skupščini ZRS, je verjetno res nekoliko pretogo - zlasti v obdobjih kot je trenutno, ko je problematik toliko, da jih ena letna skupščina verjetno ne bo „prenesla“.

73 de M/S53RA

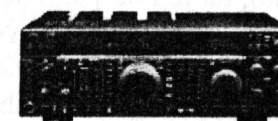
9A8WW v CQ 160 CW 2007 tekmovanju

Kot običajno sem imel namen sodelovati v multi op ekipi 9A1P z lokacije Tičan pri Višnjanu JN65VG. Že pred postavljanjem antene smo vsi skupaj imeli zelo malo časa,

tako, da smo jo postavili šele 4 dni pred tekmovanjem in nekega časa za testiranje ni bilo. Konfiguracija zelo enostavna. 20m vertikalnega aluminija (od Fi 100mm na Fi 25mm) ter 25.5m horizontalne žice kot dodatek na vrh. Radiali- 40 kos 20 meterskih in 7 kos 40 meterskih) Antena je prilagojena na 50 ohmski napajalni koaks s pomočjo paralelne tuljave cca. 3uH! Tuljava navita na Fi 85mm z bakreno cevjo Fi 6mm. Razmak med ovoji 6mm. Navil sem sicer 14 ovojev, potem pa jih kratko-spajal z bakrenim trakom ob ugaševanju antene.

Za sprejem smo uporabljali dve beverage antene in sicer 250m proti SZ in 180m proti NE. Transformatorji za beverage so tipa W8JI. Info: www.w8ji.com

Ker sem vseeno upal, da bosta Davor (9A1UN) in Patrik (9A5CW) lahko oddelala z menoj večji del tekmovanja, sem pripravil vse potrebno za skupinsko delo z dvema RTX-oma FT1K. Vsak lahko izbira anteno za poslušanje, ki jo želi, na oddajo pa gre tisti, ki prej stisne (ker ni gneče, je to po dogovoru).

Vendar stvari niso šle po načrtih in Davor mi je pred tekmovanjem povedal, da si nikakor ne more vzeti časa za celo tekmovanje. Patrik, pa je lahko prišel na lokacijo šele v soboto proti večeru in je moral oditi v nedeljo popoldne

Zato sem tudi predlagal, da poizkusimo z mojim 9A8WW, da se ga vsaj malo sliši.

Tekmovanje v telegrafskem stilu:

Prva noč op's 9A1UN-S55M prava katastrofa jutro zaključili z 450 zvezami in 240K pik. Takrat sem bil srečen ob misli, da do konca pridemo na 500K točk. ST2A v logu brez nobenih težav ob 02:55 GMT.TNX Darfur group!

V soboto čez dan kapljajo zveze in rate ni nikoli pod 20 zvez na uro (razen tisto uro, ko sva z Davorjem postavljala beverage proti SV), kar ni slabo.

Druga noč op's 9A5CW-S55M, nekako se vlečemo, vzhod gre še kar dobro, ampak NA še vedno dokaj "kilavo". Ob 5h zjutraj grem spat, ker enostavno nisem zdržal več. Patrik potem dočaka solidno odpiranje proti NA in v nedeljo dopoldan je v dnevniku že 155 NA postaj in 1200 zvez.

Nedelja, je bila čez dan manj radodarna, kot sobota, tako, da je rate padal tudi na 5 zvez na uro. Računal sem, da bom večer porabil za iskanje množilcev, kar se je izkazalo za veliko napako, ker jih je bilo aktivnih malo ali nič, v primerjavi z soboto zvečer (samo še 3W3W, VR2BG, YE1ZAT sem uspel narediti v groznih disciplinskih razmerah) pobegnili pa sta mi vsaj ZL6QH in 9N7JO in verjetno še kdo. Proti koncu še malo pobiranja s pomočjo 9A2CW, ki je z velikimi naporimi iskal postaje na 2nd run med mojimi cq-ji. Milijon nam je pobegnil za malo, morda, če bi bila celotna

ekipa to nebi bil problem vendar sem bil sam preutrujen, da bi zmožel več.

Največja zahvala gre Stevu 9A2CW, ki ob antenah in ostali tehniki skrbi, da nikoli nisem ne lačen, ne žejen in da je kava vedno topla in dovolj sladka!

Hvala tudi Matjažu S53AU za nedeljski obisk in kramljanje ob pivu. Res prisrčno z njegove strani.

In nenazadnje Hvala tudi prijateljem Istrskim "prčem" 9A2RD, 9A1UN in 9A5CW.

Najlepši trenutki:

YE1ZAT, ZA/Z35M, XU7ACY, JA3YBK, LX1 NO, 4K4K na moj CQ in 3W3W ter VR2BG na prvi klic.

Najslabši:

BA4RF, ki mi je klical "v obraz" kaki dve minuti, potem pa so ga objavili na DXC in zgodbe je bilo konec :(.

Pohvale vredno je 55 S5 postaj v našem dnevniku! Hvala fantje za vsako piko posebej!!!!

Obalni mojstri v dnevniku: S50J, S51VI, S53AU, S54A, S54G, S55A, S570 WA, S58AW, S58O, S59AV!!!

Rezultat:

9A8WW Kategorija Multi Op HP

Operaterji:

9A1UN-Davor

9A2CW-Stevo

9A5CW-Patrik

S55M (9A8WW) moja malenkost

9A2RD-Mario je bil tokrat z nami pri postavitvi antene za tekmovanje pa mu je zmanjkalo časa zaradi oseh obveznosti, tako, da je prišel le v soboto popoldne malo na obisk.

1456 zvez

79 DXCC

39 USA/VE držav/provinc

8384 točk za zveze

989312 točk

Best hour rate = 132 zvez prvo uro

84% EU

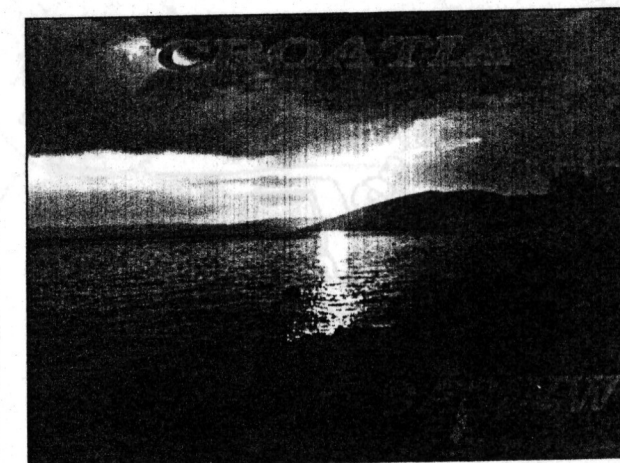
11% NA

5% AS

1% AF

0% OC

Adi, S55M & 9A8WW

REPETITOR S55VTO

Repetitor S55VTO na Kaninu je od 27. 12. 2006 poskusno vključen v Echolink (node 315147, bližnjica B8). Pred tem je bila na lokaciji zamenjana okvarjena Yaesu repetitorska oprema, ki je že kazala resne znake staranja, z novejšim Icomovim RP1510. Rešitev je začasna, do sanacije bodisi stare, bodisi namestitve novejše profesionalne repetitorske opreme. Prav tako je začasna vključitev v omrežje Echolink. Ker repetitor dobro pokriva celotno Primorsko, vključno z obalo, delom Notranjske ter zahodno obalo hrvaške Istre, vsi radioamaterji s tega območja vabljeni, da repetitor z Echolink prehodom čimveč uporabljate. Če se bo do konca prenovе repetitorja prehod v Echolink izkazal za uporabnega, bomo razmislili o trajnejši rešitvi. Pomembnejše spremembe so, da je časovna omejitev oddaje, ki je bila pri starem repetitorju nastavljena na 3 minute, sedaj podaljšana na 30 minut. Telegrafski identifikator se javlja avtomatsko vsakih 15 min. Če je na repetitorju aktiven promet, je oddaja identifikacije odložena do sprostitve repetitorja. Samo s "stiskanjem" PTT tipke repetitorjevega identifikatorja ni več mogoče aktivirati. Povezava v Echolink omrežje določa največ dve hkratni povezavi.

Več o prenovi repetitorja ter tehnične podrobnosti na
http://lea.hamradio.si/~s57nan/ham_radio/s55vto/s55vto_prenova.html

73 de Sandi s54s

MIRKOTOVE ZGODBE

JAPONSKA Zgodba o prijateljstvu V

Večer pred odhodom je *Midori* organizirala celo malo *sukiyaki party* (poslovilno večerjo) v manjši restavraciji v bližini njenega doma, ki so se je udeležili tudi njeni starši ter njen brat, sicer snemalec pri NHK (*NihonHousou Kyoku*, oziroma japonski nacionalni TV). *Midori* sem ves čas bivanja pri njej in njeni družini iz spoštovanja ter potrebe, da ohranim distanco učitelj – učenec, oslovljeval *Arakawa sensei* (profesorica *Arakawa*). Ko sva po večerji doma sedla, da še malo poklepetava, je gledala zamišljeno, morda nekoliko žalostno. »Saj bom redno pisal, morda uspem kdaj celo poklicati po telefonu...« sem jo skušal razvedriti, ona pa je odvrnila »*Arakawa sensei*, stalno *Arakawa sensei*... Mar je tako zelo težko izgovoriti *Midori*?«

Povratak v Beograd, med nedležno hrupne cimre v samskem domu podjetja, na delo, ki ga je bilo čedalje manj – po 1. januarju 1991 je radijska služba bila ukinjena, starejši radiotelegrafisti bili upokojeni, mlajši pa smo bili razporejeni na druga delovna mesta - in plačo, ki je znašala le slabo petino **žepnine**, sem jo za 14 dni bivanja dobil na Japonskem, bi bil zelo mučen - nešteto krat sem se grizel, zakaj nisem vendarle ostal tam- če me v Krškem ne bi čakal prijeten »razlog«, zaradi katerega sem se pravzaprav vrnil. Še eno neprijetno presenečenje, kar nekakšna

Kunderina »Šala« v malem, me je čakalo na fakulteti. Teorijo prevajanja nas je poučevala profesorica Kayoko (priimek mi je žal izpuhtel iz spomina), sicer vnukinja Vukelića, radiotelegrafista legendarnega vohuna Kominterne na Japonskem Dr. Sorgeja, ki je v Ljubljani študirala in diplomirala na slavistiki. Zelo natančno in redoljubno so jo zamujanja študentk na njena predavanja neskončno iritirala, še bolj pa, če katera od deklet pri glasnem branju japonskega besedila, ki ga je bilo treba prevesti, ni govorila dovolj razločno. »Mar še nisi zajtrkovala?« jo je *Kayo* (tako smo profesorico namreč klicali) zbadala. Po vzoru na kratko pismo v *haiku* stilu, ki ga je neki samuraj poslal svoji ženi:

S spoštovanjem:
Pazi na ogenj
Konji naj bodo rejeni
Otroci naj ne jočejo

sem iz Kyota poslal (seveda v japonščini) razglednico študentom 3. letnika japanologije:

S spoštovanjem:
Da bi Kayo bila srečna
Redno zajtrkujte in
Ne zamujajte!

Očitno je Kayoko videla to razglednico, saj z menoj od tedaj ni spregovorila več besedice in

tudi pri predavanjih me je, če se je le dalo, ignorirala.

Situacija v Jugoslaviji je postajala čedalje bolj napeta – volitve v Srbiji, na katerih je zmagal Milošević z »legendarnimi« 104 % glasov, srbski vdor v monetarni sistem, vztrajna zavračanja vseh reformnih predlogov in pobud, ki so prihajale iz zahodnega dela države, referendum o samostojnosti v Sloveniji, ki sem se ga seveda udeležil... Da ima Milošević podporo vojaških krogov, da je prišlo že kar do tihega, prikrita vojaškega udara sem začutil po beograjskih opozicijskih osmomarčevskih demonstracijah, ki jih je zatrla kar JLA s tanki na ulicah. Na srečo se v Beogradu le ni ponovil Tien An Men, tudi zato, ker je tudi v JLA prišlo do razkola med trdo, prosrbsko in zmernejšo, a še vedno projugoslovansko strujo. To je verjetno tudi razlog, zakaj odkritega državnega udara le niso tvegali in so se na Pekrah (in še kje drugje) zadovoljili z »razkazovanjem mišic«. Ko sem *Kumiko* v pismu na kratko opisal pekske dogodke, je v svojem značilnem rahlo šaljivem tonu odgovorila »Nisem vedela, da ste Slovenci tako bojeviti ☺«.

Dan razglasitve slovenske samostojnosti sem dočakal v Beogradu, zaskrbljen zaradi preletov Migov nad slovensko prestolnico, obenem sem pa potihoma upal, da gre zopet vendarle za užaljeno »razkazovanje« mišic. Posnetki tankov, ki razbijajo iz osebnih avtomobilov in kamionov sestavljene barikade, me je seveda šokiral, še bolj pa reakcija kolegice iz pisarne, ki se je pognala proti meni, da me opraska po licih, kriče »Prokleti hudiči! Na naše otroke streljate...!« Telefonske zveze s Slovenijo

nisem dobil, če sem jo, se je pa zveza po pol minute prekinila... Vedel sem, da mi bo življenje v Beogradu poslej neznosno, kaj storiti pa nisem vedel. Nekega obdobja, z vsem, kar je prinašalo, z vsem lepim in vsem grenkim, s sončnimi dnevi, zastavami, entuziazmom, pa tudi pomanjkanjem... in krivicami je bilo nepreklicno konec, kaj prinaša jutri je bilo pa še zavito v negotovost. Doma (v samskem domu) me je čakal telegram »Če bi bil pripravljen delati kot prevajalec za TBS, se čimprej oglasi v Holiday Inn hotelu v Ljubljani«. Prav nič nisem omahoval. S telegramom sem potrdil svoj prihod, s tremi čeki brez kritja (plača nam še ni bila nakazana) sem dvignil, kolikor sem mogel, zmetal v potovalko vso japonsko literaturo ter poletno garderobo – zimsko garderobo, svojo radioamatersko knjižnico, »home made« ročko elektronca, ACCU keyer in podobno sem težkega srca pustil v omari – »Če se bo vojna v Sloveniji zavlekla, za radioamaterstvo ne bo časa, ko napočijo lepši časi si pa elektronca, knjige, postajo že nekako nabavim!« - ter se podal proti železniški postaji.

V večernem vlaku Beograd-Koper z odhodom ob 22:10 sem bil edini potnik. Celo tablice na vagonih z označeno smerjo vožnje so bile snete, in tudi sprevodnik se vso pot do Ljubljane ni niti potrudil do mene preščitniti vozovnico. Ob posnetkih vojaških akcij v TV dnevniku prejšnji večer, ki je trajal kar nekaj ur, sem ob prihodu v Slovenijo bal prizorov ruševin, kontrolnih točk, legitimiranja na vsakem koraku, letal in helikopterjev, pa sem se v Dobovi razveselil slovenskih zastav, obešenih na železniški postaji in le oddelek

TO, ki je počival ob cesti blizu železniške proge ter protitankovske ovire so me spominjali na vojno. Seveda, dokler nisem prišel v Ljubljano in pričel z delom.

Delo za *Tokyo Broadcasting System* ni bilo naporno, čeprav sem spal le po 4 ure na dan, in se po delovnem ritmu ni razlikovalo od dela drugih TV ekip. Zjutraj sem vstajal ob 5. uri, da sem poslušal prva jutranja poročila ob 5. in 6. uri in dobil približno sliko, kaj se kje v Sloveniji dogaja. Pri zajtrku ob 7. uri smo se na osnovi prvih jutranjih informacij odločali, če ostanemo v Ljubljani na tiskovni konferenci ali gremo in kam gremo snemat na teren. Nekatera snemanja, recimo na Medvedjeku, so znala biti zelo »vroča«... Pa intervjuji s posameznimi slovenskimi politiki – najbolj mi je v spominu ostal zaradi ustrežljivosti in preproste človeške topline kratek pogovor s članom Predsedstva RS pesnikom Cirilom Zlobcem – pa obisk vadenega centra TO, itd. Zaradi objektivnosti poročanja smo skušali navezati stik tudi z drugo, JLA stranjo, vendar smo naleteli na gluha ušesa. Ob večerih je sledila obdelava posnetih materialov – presenečen sem bil, koliko posnetega materiala je potrebno za nekaj minut trajajoče poročilo – ter ob 22:45 »zvezdica« (satelitski prenos posnetega materiala na Japonsko). Le redko se je zgodilo, da smo na večerjo odšli pred polnočjo in le redko sem v posteljo legel pred 1. uro zjutraj... Seveda pa sem trenutke pred spanjem izkoristil za kakšen klic na Japonsko – tam je tedaj bilo že jutro – še posebno, ker je stroške

hotela, vključno s telefonskim računom, plačal TBS... Ob zelo intenzivnih urnikih je tistih par tednov do sprejetja Brionske deklaracije minilo kot v trenutku. Po sprejetju deklaracije Slovenija ni več bila medijsko zanimiva, poročevalske ekipe so pričele počasi odhajati in gospod *Ohara*, vodja ekipe, me je vprašal, če bi bil zadovoljen z izplačilom \$ 100 na dan (poleg plačanega hotela in hrane). Ekipa se je vračala na sedež podružnice TBS na Dunaj in mojih uslug niso več potrebovali. Na srečo, kajti nekaj mesecev kasneje, ko je razplamtela vojna na Hrvaškem, je bil iz vojašnice JLA v Karlovcu na avto TBS ekipe, čeprav je la-ta bil označen z vidnimi nalepkami »PRESS«, izstreljen rafal, ki je prijatelju Ootsuki šel tik nad glavo, vodjo ekipe *Oharo*, ki je avto vozil, zadel v roko in nogo, snemalca ekipe pa v hrbet. Snemalec je bil s helikopterjem prepeljan v Ljubljano, kjer so mu amputirali 2 m črev! Meni pa bi, če bi bil z ekipo, rafal šel skozi glavo...

S50-PRESS

Odločitve, da se po dobrih 15 letih življenja »na jugu«, polnega čudovitih spominov, vrnem v Slovenijo, nisem nikoli obžaloval. In Japonska? Zgodba o prijateljstvu? Tudi ta se ni končala in se ne končuje s povratkom z Japonske... Z marsikom od prijateljev, ki jih omenjam v zgodbi sem, večinoma po lastni krivdi, izgubil stik (*Kumiko* se je, kot sem izvedel, z možem in otroci preselila na Kitajsko, gospod *Toshihiko Ino*, JH6JTE se je prenehal ukvarjati z radioamaterstvom, nekaj naslovov, zapisanih v notes, sem izgubil pri

selitvi iz Sevnice v Brestanico), pozabil jih pa ne bom nikoli, kot ne bom nikoli pozabil tistih anonimnih ljudi, ki so priskočili tujcu v pomoč – deklice, ki mi je pokazala pot, gospe, ki mi je pomagala nesti prtljago ali, ki mi je pomagala do *Umeda* postaje v *Osaki*, skupine otrok v osnovni šoli v mestecu *Ageo*, ki sem jo obiskal z znanko, ki so odprtih ust poslušali nekaj besed o daljnji Jugoslaviji ter mi ob slovesu mahali »*Gambarima~su!*« (»Potrudili se bomo!«), par let stare deklice v parku v *Aizu Wakamatsu*, ki je lovila z drevesa odpadli list, ki ga je veter nosil po tleh, neznanke, ki se mi je nasmehnili v množici... Nikoli se jim ne bom mogel oddolžiti, pa saj tega nihče od njih niti ni pričakoval. Nehote mi je v spomin prišla zgodba o mojem starem očetu.

Njegova skromna kmetija je stala na vrhu nekaj kilometrov dolgega grebena. V tistih časih tam še ni bilo vodovoda, temveč je vsaka domačija pred hišo imela preprosto »lužo« (tako smo jih imenovali) z vodo tako za kuho in pranje kot za napajanje živine. Poleti so tudi te skromne luže presahnile in vodo je bilo treba nositi od izvira v dolini pod grebenom, kakšnih 800m daleč. Pot je bila strma in noša vode naporno opravilo, ki ga je bilo treba, za vse hišne potrebe opraviti nekajkrat dnevno. Pa je stari oče podrl manjši gaber ter iz vej, ki jih je obžagal, na pol poti med izvirom in vrhom grebena postavil preprosto klopico, na kateri smo tisti, ki smo prenašali vodo, lahko počivali. Stara mati je je kričala nanj »Bedak stari! Le kdo ti bo rekel hvala, ker si podrl drevo in zapravljaj čas za izdelavo klopi!?«, stari oče se je pale smejal in odvrnil »Kdorkoli bo na klopci počival, bo hvaležen tistemu, ki jo je postavil. Druge zahvale ne potrebujem!«

Nikoli se ne bom mogel dovolj oddolžiti za nepozabna prijateljstva, za vse čudovite trenutke, ki mi jih je naklonilo življenje, za ljubezen, skrb, lepoto. Edino, kar lahko storim in kar moram storiti je to, kot pravi čudovita japonska misel, da operem skodelico, iz katere sem jedel, da bodo lahko jedli tudi drugi!

OT-2,še pominte?

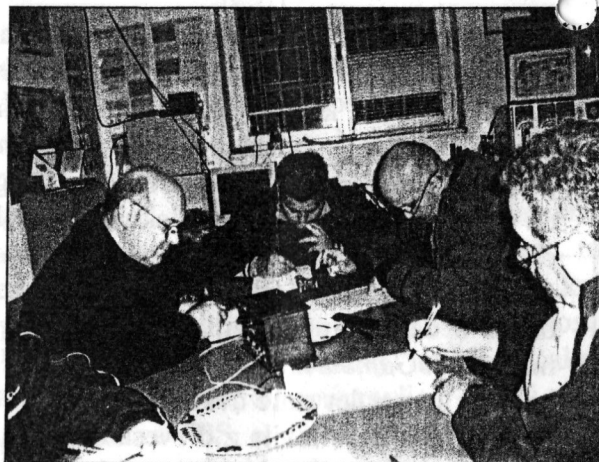
OBVESTILCE

21. januarja je v prostorih RK Jadran potekala podelitev nagrad in priznanj 3Z Memorial tekmovanja 2006. Zahvaljujemo se vsem tekmovalcem, organizatorjem še posebej vsem udeležencem dogodka, saj so prostori radiokluba bili skorajda premajhni za število vseh prisotnih. V naslednji številki glasila boste lahko prebrali tudi poročilo z dogodka našega posebnega poročevalca Adija S55M.

73 es GD d Alen, S56C

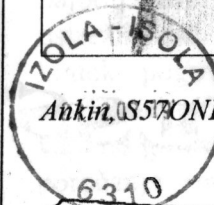
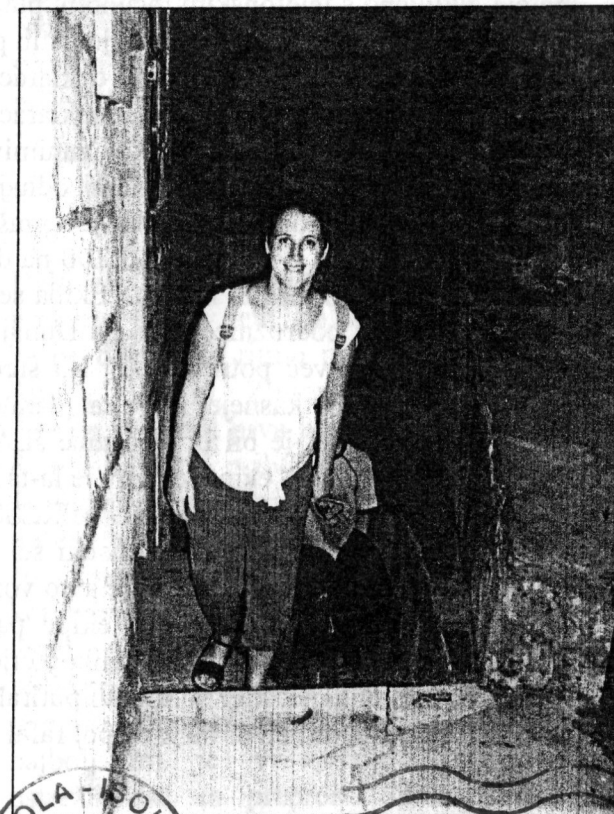
S50balni

CW obnovitveni tečaj – še vztrajamo

S58U Orkester (trobila so za aparatom)

Ankin, S57ONE, prihod nas vedno razveseli

SLOVENIJA
Vrata pošte,
Zgornji Otok

S59AV
VANJA PEGAN
TOMŠIČEVA 3
6310 IZOLA